

RON RASH

Serena

Uit het Engels vertaald door
Anneke Bok en Nan Lenders

DE GEUS

Een

Toen Pemberton terugkeerde naar de bergen van North Carolina, na een verblijf van drie maanden in Boston waar hij de nalatenschap van zijn vader had afgehandeld, bevond zich onder de wachtenden op het perron een jonge vrouw die zwanger van hem was. Ze was in gezelschap van haar vader, die onder zijn sjoefele overjas een lang jachtmes droeg dat hij eerder die ochtend uiterst secuur had geslepen opdat het zo diep mogelijk in Pembertons hart zou binnendringen.

De conducteur riep 'Waynesville' toen de trein sidderend tot stilstand kwam. Pemberton keek uit het raam en zag zijn compagnons op het perron staan, beiden in pak gestoken om de vrouw te verwelkomen die sinds twee dagen zijn bruid was, een onverwacht extraatje van zijn tijd in Boston. Buchanan, altijd de dandy, had zijn snor opgedraaid met was en pommade in zijn haar gedaan. Zijn enkellaarzen waren glimmend gepoetst, zijn witkatoenen overhemd was pasgestreken. Wilkie droeg zoals dikwijls een grijze gleufhoed om zijn kale hoofd te beschermen tegen de zon. Op het horlogezakje van de oudere man blonk een Phi Beta Kappasleuteltje van Princeton en uit zijn borstzakje stak een blauwzijden pochet.

Pemberton opende het gouden deksel van zijn zakhorloge en zag dat de trein stipt op tijd was. Hij draaide zich om naar zijn bruid, die was weggedoezeld. De afgelopen nacht had ze vreselijke dromen gehad. Hij was twee keer wakker geworden van haar gewoel, van de heftige manier waarop ze zich aan hem had vastgeklampt voordat ze weer in slaap was gevallen. Hij wekte haar met een zachte kus op de lippen.

'Niet zo'n leuke bestemming voor een huwelijksreis.'

'Het voldoet prima voor ons', zei Serena en ze vlijde zich tegen zijn schouder. 'We zijn hier samen, en dat is het enige wat telt.'

Pemberton kreeg de prikkelende geur van Tre Jur-talkpoeder in zijn neus en herinnerde zich dat hij dat pikante aroma eerder die ochtend niet alleen had geroken, maar ook op haar huid had geproefd. Er slenterde een kruier door het gangpad die een voor Pemberton onbekend wijsje float. Zijn blik ging terug naar het raam.

Naast het loket op het perron wachtten Harmon en zijn dochter hem op, Harmon onderuitgezakt tegen de kastanjehouten wand. Opvallend, dacht Pemberton, dat de mannen hier in de bergen zelden rechtop stonden. In plaats daarvan leunden ze wanneer het maar enigszins mogelijk was tegen een boom of een muur. En anders zaten ze wel gehurkt, met hun billen op hun hielen. Harmon had een groot bierglas in zijn hand, waar nauwelijks nog een bodempje in zat. De dochter zat kaarsrecht op het bankje om haar toestand zo goed mogelijk te laten uitkomen. Pemberton kon zich haar voornaam niet meer herinneren. Het verbaasde hem niet hen te zien, noch dat het meisje zwanger was. *Van hem*, had Pemberton gehoord de avond voordat Serena en hij uit Boston vertrokken. Abe Harmon is hier en zegt dat hij een kwestie met je wil regelen, een kwestie die zijn dochter betreft, had Buchanan gezegd toen hij opbelde. Het kan gewoon dronkemanspraat zijn, maar ik vond toch dat je het moest weten.

‘Er zitten ook een paar dorpelingen in ons welkomstcomité’, zei Pemberton tegen zijn bruid.

‘Maar dat hadden we al verwacht’, zei Serena.

Ze legde haar rechterhand even op zijn pols, en Pemberton voelde de eeltplekken in haar handpalm en de gladde gouden trouwring die ze droeg in plaats van een ring met een diamant. Afgezien van de grootte verschilde haar ring in geen enkel opzicht van de zijne. Pemberton stond op en tilde twee valiezen uit het bagagerek. Hij gaf ze aan de kruier, die een stapje terug deed en achter Pemberton aan liep toen die zijn bruid door het gangpad naar het portier leidde. Er gaapte een ruimte van meer dan

een halve meter tussen het staal en het houten plankier. Serena pakte zijn hand niet vast toen ze uitstapte.

Buchanan was de eerste die Pembertons blik opving en hij knikte waarschuwend in de richting van Harmon en zijn dochter voordat hij Serena met een stramme, vormelijke buiging begroette. Wilkie nam zijn gleufhoed af. Met haar één meter zevenenzeventig was Serena langer dan beide mannen, maar Pemberton wist dat andere aspecten van Serena's verschijning bijdroegen aan de verbazing die zich op het gezicht van Buchanan en Wilkie aftekende: een broek en laarzen in plaats van een jurk en een clochehoed, een door de zon gebruikte huid die in tegenspraak was met Serena's maatschappelijke klasse, de lippen en wangen niet aangezet met rouge, het haar blond en dik, maar in een kort bobkapsel, onmiskenbaar vrouwelijk, maar ook streng.

Serena liep op de oudste man af en stak hem haar hand toe. Hoewel Wilkie met zijn zeventig jaar ruim twee keer zo oud was als zij, staaarde hij Serena aan als een verliefde schooljongen, de gleufhoed tegen zijn borst gedrukt als om een hart te verbergen dat al veroverd was.

'Wilkie, neem ik aan?'

'Ja, ja, ik ben Wilkie', stamelde Wilkie.

'Serena Pemberton', zei ze, nog steeds met uitgestoken hand.

Wilkie stuntelde even met zijn hoed voordat hij zijn rechterhand bevrijd had en die van Serena kon schudden.

'En Buchanan', zei Serena tegen de andere compagnon. 'Klopt dat?'

'Ja.'

Buchanan nam de hand die ze hem voorhield onbeholpen in de zijne.

Serena moest erom glimlachen. 'Weet u niet hoe je elkaar fatsoenlijk een hand geeft, meneer Buchanan?'

Pemberton keek geamuseerd toe hoe Buchanan zijn greep corrigeerde en zijn hand toen schielijk terugtrok. In het jaar dat het Houtbedrijf Boston nu operationeel was in deze bergen, was

de echtgenote van Buchanan slechts één keer op bezoek geweest; ze was gearriveerd in een roze tafzijden jurk, die al smoezelig was geworden voordat ze de enige straat die Waynesville telde was overgestoken en het huis van haar man was binnengegaan. Daar had ze één nacht doorgebracht en ze was meteen weer met de ochtendtrein vertrokken. Tegenwoordig troffen Buchanan en zijn vrouw elkaar eens per maand voor een weekend in Richmond, want zuidelijker wilde mevrouw Buchanan niet reizen. Wilkies vrouw zette geen voet buiten Boston.

De compagnons van Pemberton leken verder geen woord te kunnen uitbrengen. Hun ogen gingen van de rijbroek die Serena droeg naar de beige overhemdblouse en de zwarte laarzen. Uit Serena's nette manier van spreken en haar kaarsrechte houding bleek duidelijk dat ze een etiquetteschool in New England had bezocht, net als hun echtgenotes. Serena was echter geboren in Colorado, waar ze tot haar zestiende had gewoond; haar vader was houthandelaar geweest en had zijn dochter, naast paardrijden en schieten, ook geleerd om een stevige hand te geven en mannen recht aan te kijken. Ze was pas na de dood van haar ouders naar het oosten gekomen.

De kruier zette de valiezen op het perron en liep terug naar de bagagewagen om Serena's grote hutkoffer en Pembertons kleinere hutkoffer op te halen.

'Ik neem aan dat Campbell de arabier naar het kamp heeft gebracht', zei Pemberton.

'Ja,' zei Buchanan, 'maar dat heeft de jonge Vaughn wel bijna met de dood moeten bekopen. Dat paard is niet alleen groot, maar ook behoorlijk pittig, "vurig" zoals ze dat noemen.'

'Is er nieuws uit het kamp?' vroeg Pemberton.

'Geen ernstige problemen', zei Buchanan. 'Een van de arbeiders heeft bij Laurel Creek sporen van een rode lynx gevonden, maar dacht dat ze van een poema waren. Een paar ploegen weigerden weer naar boven te gaan voordat Galloway een kijkje had genomen.'

‘Poema’s,’ zei Serena, ‘komen die hier veel voor?’

‘Absoluut niet, mevrouw Pemberton,’ zei Wilkie geruststellend. ‘Het doet me deugd te kunnen zeggen dat er in 1920 voor het laatst eentje is gedood in deze staat.’

‘Toch blijft de plaatselijke bevolking hardnekkig geloven dat er nog eentje is,’ zei Buchanan. ‘Er doen allerlei wilde verhalen de ronde die de arbeiders allemaal kennen, niet alleen over hoe groot hij wel niet was, maar ook over zijn kleur, die zou variëren van geelbruin tot pikzwart. Wat mij betreft is het allemaal beuzelpraat, maar uw echtgenoot denkt er anders over. Hij hoopt dat het beest zich vertoont, zodat hij er jacht op kan maken.’

‘Dat was voordat hij trouwde,’ merkte Wilkie op. ‘Nu Pemberton een getrouwd man is zal hij de poemajacht ongetwijfeld verruilen voor minder gevaarlijke verzetjes.’

‘Ik hoop dat hij jacht blijft maken op zijn poema en zou teleurgesteld zijn als hij anders zou besluiten,’ zei Serena, die zich omdraaide om zich niet alleen tot de compagnons, maar ook tot Pemberton te richten. ‘Pemberton is een man die een uitdaging niet uit de weg gaat, daarom ben ik met hem getrouwd.’

Serena zweeg even en haar gezicht plooidde zich tot een lachje.

‘En hij met mij.’

De kruier zette de tweede hutkoffer op het perron. Pemberton gaf de man wat kleingeld en stuurde hem weg. Serena richtte haar blik op de vader en zijn dochter, die nu samen op het bankje zaten, oplettend en zwijgend, als acteurs die op hun claus wachtten.

‘U ken ik niet,’ zei Serena.

De dochter bleef Serena stuurs aankijken. De vader was degene die met een enigszins dikke tong het woord nam.

‘Waar ik hier voor ben, heeft niks met u te maken. Ik ben hier voor de man die naast u staat.’

‘Zijn zaken zijn mijn zaken,’ zei Serena. ‘En andersom.’

Harmon knikte naar de buik van zijn dochter en zei toen

tegen Serena: 'Deze zaak niet. Dit was al gebeurd voordat u hier kwam.'

'U beweert dus dat zij het kind van mijn man draagt.'

'Dat is niet alleen een bewering', zei Harmon.

'Dan mag u zich een gelukkig man prijzen', zei Serena tegen Harmon. 'Beter zaad om een kind bij haar te verwekken zult u niet vinden. Dat blijkt wel uit de omvang van haar buik.'

Serena keek de dochter aan.

'Maar meer zul je er niet van hem krijgen. Ik ben er nu. Alle andere kinderen die hij krijgt zullen van mij zijn.'

Harmon ging rechtop zitten en Pemberton ving een glimp op van het parelmoeren handvat van een jachtmes voordat de jas eroverheen viel. Hij vroeg zich af hoe een man als Harmon aan zo'n fraai wapen kwam. Misschien gewonnen bij een pokerwedstrijd of geërfd van een rijkere voorvader. Achter de glazen ruit dook het gezicht van de stationschef op, bleef daar even zichtbaar en verdween toen. Een groepje slungelige jongens uit de omgeving, allemaal in dienst van Houtbedrijf Boston, stond bij een aangrenzende veeschuur uitdrukkeloos toe te kijken.

Onder hen bevond zich een voorman, Campbell geheten, tot wiens talrijke taken het behoorde om als bemiddelaar tussen de arbeiders en de eigenaren op te treden. Campbell droeg in het kamp altijd een overhemd van grijze chambray en een ribfluwelen broek, maar deze middag had hij net als de andere mannen een overall aan. *Het is zondag*, besefte Pemberton, en heel even bracht hem dat in verwarring. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst op een kalender had gekeken. In Boston, met Serena, had het geleken of de tijd gevangen zat in de onafwendbare rondgang van de wijzers op horloges en klokken: verstrijkende uren en minuten die niet bij machte waren om verstrijkende dagen te worden. Maar de dagen en maanden waren wel degelijk verstreken, zoals duidelijk bleek uit de opgezwollen buik van Harmons dochter.

Harmons grote, sproetige handen omklemden de rand van het

bankje en hij zat enigszins naar voren gebogen. Hij keek Pemberton strak aan met een dreigende blik in zijn blauwe ogen.

‘Laten we naar huis gaan, pappa’, zei Harmons dochter en ze legde haar hand op de zijne.

Hij sloeg haar hand weg alsof het een hinderlijke vlieg was, stond op en wankelde even.

‘Vervloekt, jullie allebei’, zei Harmon en hij deed een stap in de richting van de Pembertons.

Hij sloeg zijn jas open en trok het jachtmes uit zijn leren schede. De namiddagzon viel op het lemmet en heel even leek het alsof Harmon een laaiende vlam in zijn hand hield. Pemberton keek naar Harmons dochter, die haar handen om haar buik legde als om het ongeboren kind te beschermen tegen wat er gebeurde.

‘Neem je vader mee naar huis’, zei Pemberton tegen haar.

‘Pappa, alstublieft’, zei de dochter.

‘Ga sheriff McDowell halen’, riep Buchanan naar de mannen die stonden toe te kijken bij de veeschuur.

Een ploegbaas, die Snipes heette, gaf gehoor aan het bevel en haastte zich niet naar het gerechtsgebouw, maar naar het pension waar de sheriff woonde. De overige mannen bleven waar ze waren. Buchanan wilde tussenbeide komen, maar Harmon verjoeg hem met een zwaai van het mes.

‘We gaan dit nu beslechten’, riep Harmon.

‘Hij heeft gelijk’, zei Serena. ‘Pak je mes en beslecht het nu, Pemberton.’

Harmon stapte naar voren, licht wankelend toen hij de afstand tussen hen verkleinde.

‘Je kunt maar beter naar haar luisteren,’ zei Harmon terwijl hij nog een stap naar voren deed, ‘want een van ons tweeën kunnen ze straks dood wegdragen.’

Pemberton bukte zich, opende zijn kalfsleren valies en tastte tussen de spullen naar het huwelijkscadeau dat hij van Serena had gekregen. Hij trok het jachtmes uit de schede en pakte het

elandbenen heft, dat hem door zijn ruwe oppervlak een betere greep verschafte, stevig vast. Heel even stond Pemberton zichzelf toe te genieten van hoe prettig dit wapen in de hand lag, van de balans en de degelijkheid van het mes, waarvan het lemmet en het heft even secuur op elkaar waren afgestemd als die van de degens waarmee hij op Harvard had geschermd. Hij trok zijn jas uit en legde die over het valies.

Harmon deed nog een stap naar voren, en nu stonden ze minder dan een meter uit elkaar. Hij hield de punt van het mes hoog en naar boven gericht, en Pemberton beseftte dat Harmon, dronken of nuchter, zelden met een mes had gevochten. Harmon klieftte de lucht die hen scheidde. De man klemde zijn door tabak vergeelde kiezen op elkaar en de aderen in zijn nek stonden strak als stormlijnen. Pemberton hield zijn mes laag en dicht bij zijn lichaam. Harmons adem rook naar sterkedrank, een scherpe, vette geur, als petroleum.

Harmon deed een uitval, maar Pemberton hief zijn linkerarm. De zwaai van het jachtmes werd gebroken door Pembertons onderarm. Harmon stootte het jachtmes omlaag en het schampte Pembertons huid. Pemberton deed een laatste stap en hield het lemmet van zijn mes horizontaal toen hij het onder Harmons jas liet glijden en het staal door de stof van het werkhemd in het zachte vlees boven het rechterheupbeen van de oudere man stootte. Met zijn vrije hand greep hij Harmon bij de schouder om kracht te kunnen zetten en met een snelle haal trok hij een dunne glimlach over de buik van de man. Er sprong een cederhouten knoop van Harmons smoezelige witte overhemd, die op het houten plankier viel, even rondtolde en toen bleef liggen. Gevolgd door een zacht zuigend geluid toen Pemberton het lemmet terugtrok. Een paar tellen bleef het bloeden uit.

Harmons jachtmes viel kletterend op het perron. Als iemand die probeert de stappen te herroepen die tot dit resultaat hadden geleid legde de man beide handen tegen zijn buik, liep langzaam achteruit en zakte toen neer op het bankje. Hij tilde zijn han-

den op om de schade in ogenschouw te nemen, en zijn darmen puilden in losse, grijze strengen op zijn schoot. Harmon keek aandachtig naar het inwendige van zijn lichaam als zocht hij een nadere bevestiging van zijn lot. Nog een laatste keer hief hij het hoofd op en liet het achterover tegen de houten stationswand rusten. Pemberton wendde zijn blik af toen Harmons blauwe ogen uitdoofden.

Nu stond Serena naast hem.

‘Je arm’, zei ze.

Pemberton zag dat zijn popeline overhemd onder de elleboog was opengereten en dat er donkere bloedvlekken in de blauwe stof zaten. Serena maakte een zilveren manchetknoop los en schoof de mouw omhoog om de snee op zijn onderarm te bekijken.

‘Die hoeft niet gehecht te worden,’ zei ze, ‘er moet alleen wat jodium op en een verband.’

Pemberton knikte. De adrenaline bruiste door zijn lichaam, en toen Buchanans bezorgde gezicht voor hem opdoemde, leken de gelaatstrekken van zijn compagnon – de kortgeknipte zwarte borstelsnor tussen de puntige smalle neus en de kleine mond, de ronde lichtgroene ogen die altijd lichtelijk verbaasd keken – tegelijkertijd zowel haarscherp als ver weg. Pemberton haalde een paar keer diep en beheerst adem, om tot zichzelf te komen voordat hij iets tegen iemand zei.

Serena raapte het jachtmes op en liep ermee naar Harmons dochter, die zich over haar vader had gebogen, haar handen om het uitdrukingsloze gezicht had gelegd en het vlak bij het hare bracht alsof ze hem nog iets duidelijk zou kunnen maken. De jonge vrouw zat stillerjes te huilen.

‘Hier’, zei Serena, die het mes bij het lemmet vasthield. ‘Eigenlijk heeft mijn man er nu recht op. Het is een prachtig mes, en als je het handig aanpakt, kun je er een goede prijs voor krijgen. En dat zou ik doen’, voegde ze eraan toe. ‘Het verkopen, bedoel ik. Dat geld zul je goed kunnen gebruiken wanneer het kind er

is. Het is alles wat je ooit van mijn man en mij zult krijgen.’

Harmons dochter staarde Serena nu aan, maar ze maakte geen aanstalten om het mes aan te nemen. Serena legde het jachtmes op het bankje, stak het perron over en ging naast Pemberton staan. Afgezien van Campbell, die naar het perron kwam lopen, hadden de mannen die tegen het hek van de veeschuur geleund stonden zich niet verroerd. Pemberton was blij dat ze er waren, want dan kon er tenminste nog iets goeds voortkomen uit wat er was voorgevallen. De arbeiders hadden al begrepen dat Pemberton zich wat fysieke kracht betreft met hen kon meten, dat hadden ze gezien toen ze het afgelopen voorjaar de spoorweg hadden aangelegd. Nu hadden ze met eigen ogen gezien dat hij een mens kon doden. Ze zouden nog meer respect voor hem hebben, en voor Serena. Hij draaide zich om en keek in Serena’s grijze ogen.

‘Laten we naar het kamp gaan’, zei Pemberton.

Hij legde zijn hand om Serena’s elleboog en voerde haar mee naar het trapje dat Campbell zojuist op was gelopen. Campbells lange, hoekige gezicht stond even ondoorgrondelijk als altijd, en hij wijzigde zijn koers zodat hij niet vlak langs de Pembertons heen liep – zo achteloos dat een toeschouwer niet zou denken dat het doelbewust was.

Pemberton en Serena daalden het trapje af en volgden het pad naar de plek waar Wilkie en Buchanan stonden te wachten. De sintels knerpten onder hun voeten en er stegen grijze pluimpjes uit op, als bij een uitgeblazen lucifer. Pemberton wierp een blik achterom en zag Campbell over Harmons dochter gebogen staan, met zijn hand op haar schouder terwijl hij tegen haar sprak. De op zijn zondags geklede sheriff McDowell stond ook bij het bankje. Campbell en hij hielpen het meisje overeind en liepen met haar het stationsgebouw binnen.